

חימו מלך ירושלים. תיקון אמנותי

ירושלים, עמק המצלבה. כמה ידיות רקע, הנ שמעות כנקישות בעץ לצורך מזל. עוד מטח ירי ות שכוה, שיהיה. עשן לבן מיתמר בקירמת התמור גוז עמוד עשן שחור ברקע. לגיון. הרבה גורי עשן פזורים לאורך דוכה המפרכת של חמוטל, ניצורת הסרט.

עשן יש ויש, אבל אם אין עשן בלי אש, אז איפה האש? פתיחה עלובה לסרט שאינו מצליח להגותא מעל לתנוני הפתיחה הבעייתיים שלו.

הערה נוספת: עמוט גוטמן, לדעתך, הוא אחד מכותלי הגולגולת החמישי ביותר בארץ. אך הפעם נכנסו אל הקרינה ארבע ארבעה זוג השאריות שחודרו פה מכיוונו יוכל לזנקן האופה, אם יהיה לו יתרון נכון ובעיקר אם יצליח להתעורר מן הרצח מן העמקה שיציל עליו הטוה.

הערה נוספת: דולי על פני הכסדרון הארוך, השור רך וזולת שאין להם מקום חודרים. יותר מאחר יצולו חושים מן הכסדרון והיו כלא היו. לאן הלכו לטו פתוחה. ירושלים נמצור: אין מים. הכוונת טווח לחזור על כך בדיאלוגים מרוכבים. אך ריבית הכסדרון מכוננת במים יקרים, משל טבעה ירושלים בעורף מים. רברים קטנים.

עמוט נוכח, כך הרופא הציני והעייף. מעוף

פרנקל, חימו מלך ירושלים. תיקון אמנותי

כנפי ההיסטוריה. השרת השתיין חופר בלילה קבי רב קטנים, כדי לקלוט את הגופות וכנראה מן היצירות שהתפנה. סצינה יפה מאוד חפירת הקבי רינת המה רק גולגולת ביד וזמנולוג על יוריק האסכן והכל יהיה מושלם.

חימו, גוש הבשר היקורטיבי, הוא הפה הקי זוש של הרמאה הנוצרת הזאת. פציעתה היא קוץ ש מאלוהים, הוכחה שמישהו שם למעלה מנהל מיקסנות.

הול הפה הקרוש ניצבת חמוטל, האש הקפר אה. קפואה ללא טפק, אבל איפה כאן האש? היא פנהלת רומן עם חינו המתיהחי, רומן המהפנט את ול שוכני בית החולים. לבסוף אוכלת האש את יציות, וחמוטל את חימו, שלא כמו סדר הדברים יחד גורא. מחול הניצותן של חמוטל אחרי טכס והמתה, הצילום ב-360 מעלות, שהוא כמובן הכרי וני כרגע אשר כוז, מעמיד בצל גם את מחול טועת הצעיפים.

כבר, כבר, אך לא כל הכבר אמנות. לעיתים הכובד הוא רק משקולות. כמו במקרה הזה. או געי יועים למשמעות.

סרט מייגע, משעמם, גוסר תורמה, איטי, שבו יחס דבר לא מתרחש, כי אין מה שיתרחש ואין גם שיתרחשו לו הרבים. חימו אינו מתגבש לכלל ימות דרמאטית כלשהי. הוא פשוט מוטל שם, והוא שום דבר לא יכול להתגבש סביבו. חמוטל יוצרת איתו מערכת יחסים שאין לה עוד לאן ילכז. היא מתחילה ומש דקות לפני שתיים עש יז ומסתיימת בשתיים עשרה בדיוק.

חורחה גורביץ' מאיר היטב את אתר הצילומים ויוצר אפקטים שהיו מחוקים וראי אמרה של סרט אחר. אמנון ולאום מניע את המצלמה כהלכה. אילן וירצברג כותב מוטיקה מרגשת, מעוררת, ייחודית היא לא פוגעת בשעמום המכובד והמתנה, אבל היא נעימה לאוזן. העריכה של זיוה פוסטק שוטפת.

כמה מן הסצינות עשויות בסיגנון מיומן ויפה אולם הסרט כולו נראה כמו תיקון אמנותי של קרעי סרט, קולאז' יפה של קרעים דקורטיביים. הרופא אינו קיים כדמות. גם לא השוער. גם לא הילדה המתרוצצת בחיבתו בסרט. גם לא כל האי היות.

הנזירות מגוחכות ממש בנוכחותן המעיקה, כאילו נשרו אל "חימו" זנבות מאיזה קיום אחר שלהן, השייכים לסרט אחר. פצועי המלחמה, מרכזו הסרט, לא מתרוממים למדרגת דמויות. במיוחד לא אלה שבתפקידים הראשיים, פראנג' ואסא. אך ההתמצות הנוראות מכל הן מרקו, אחיו של חימו, שיש לו פוטנציאל נפלא, אך אינו ממש אותן, וחמוטל החיוורת וחסרת הפנים.

האם ניתן להאשים את השחקנים שבתנאים כאלה הם חיוורים כל כך? ההתמצת אינה פוסחת גם עליהם והם תורמים לה את חוסר יכולתם המר שווע. הרבר מפתיע במיוחד כסרט של עמוט גוש מן, שממנו אנו מצפים להררכת שחקנים נאותה.

אלונה קמחי יפה הרבה פחות מאשר בפוסטר, ושחקנית שעוד דרך ארוכה ארוכה לפנייה. כתפיה צרות מכדי שיוכלו לשאת סרט, במיוחד כאשר חימו שלה נשאר גוש בשר פאסיבי. רב נבון ממר שיד במסע האכזבות שלו בקולנוע, אסא שלו יכב נז, דך, עלוב, היסטרי, ואין בו כלום מן התכונות הנשכניות שהוא צריך לייצג. עמירם גבריאל (פראנג') עסוק מדי בנסינות לסגל לעצמו מכ טא, יעני מורחי, מכדי שינסה לבנות דמות. על האחרים ידברו אחרים. אני נמנע מחמת העלבון. הסרט נבחר לפתוח את פסטיבל חיפה. זו רק הוכחה לכך שאין בארץ מספיק סרטים לפתוח כמות פסטיבלים כזאת כפי שיש לאחרונה בארץ.

נחמן אינגבר

עופר שב משדה הקרב

הפסטיבאל הבינלאומי לטרטים בחיפה. ל, חימו, מלך ירושלים, מקוב של כבוד פצוע מלחמת העצמאות, מכוסה בתחבושות, מרונטש, מנותק מהסביבה. עופר שיקרצי, 26, נגלם אותו, איך שיחקתי? הרעדתי את הזבטן, את החזה, השתמשתי המון בפה" כוכב, בלי מלים

עופר שיקרצי, 26, משחק את חימו. בסרט "חימו מלך ירושלים" העלילה על פי ספרו של יורם קניוק, מתרחשת במינור בירושלים, בימי מלחמת העצמאות. המינור, מושמש בית חולים צבאי. פצועים שוכבים באולמות המשמימים. צמאים למים, לאהבה, לסיום המלחמה.

ברקע, בשמעות הצעקות של חימו. חימו היה מלך ירושלים. "בחורות" מספר עליו פרנג'.

החבר נפצע בצורה חמורה יותר. חלק מהכרך נפגע קשה מאוד. הוא נאנק נוכחים. כשגילמתי את חימו, נזכרתי ונעזרתי בפציעה שלי. וכעיקר של החבר. תחושת אומללות. כראב, ואתה לא יכול לעשות כלום.

תמיד הייתי הספורטאי של הכיתה. שחיתי הרבה. שיחקתי טניס. זו התנסות קשה מאוד. האורתופד אמר שתמיד אשאר צולע. היתה מלחמה קשה כזו להתאושש. אם מודדים לי אח הרגליים יש הפרש של סנטימטר וחצי בין רגל שמאל לימין. כהלכה לא רואים כלום. עבדתי קשה בשביל זה.

כשקיבל את התפקיד הלך לבית לוינשטיין. לראות פצועים. שיקרצי, לא ראייה פצועים במצב של חימו. אבל ראיתי מצבים נראים. הלכתי גם לאברבאל, לראות אנשים במצב של חוסר תגובה.

עופר שיקרצי, ילד טוב רגוע, ארבעה אחים ואחיות. בדרך ללימודי ציור בתלמה ילין, חונך בגן של אימו. ולמד לאווז מכחול מאביו, מורה לציור בבתיספר יסודיים ואמן בזכות עצמו.

לאחר צילומי חימו נסע ליפאן. כטקור. מנך חמישה חודשים. למד בוטו. ריקוד המבטא את הנשמה. כאנקאי ג'וקו, הם השגרירים היותר ידועים בארץ של הבוטו. שיקרצי, שנים אני

למד תנועה. מחפש דרכים חדשות. לימוד הבוטו היתה הגשמת חלום עברתי.

חלום נוסף שלו שהתגשם. היה לשחק בתיאטרון של פיטר ברוק בפאריס. שיקרצי, ביפאן סוכן של ברוק ביפאן. שהיה במקרה במקום. הבין מהשוחה כעברית שאני מעוניין. לאחר ילדושה שבועות. הייתי באודישן.

לארץ הגיע עם הצגת כרמן. שהועלתה בפסטיבאל ישראל. שיחק בתפקיד גרסיה. בעלה של כרמן. תפקיד קטן. העיתונים הכבירו מילים על קוטנו. שיקרצי, כתבו כל מיני דברים, אבל אני הגשמת חלום חיים. התיאטרון של ברוק הוזמן לפסטיבאל בקנדה. בפברואר. אסע איתם.

עכשיו הוא בחזרות בהבימה, למעגל הגיר הקאוקוזי. שמביים עומרי ניצן. יגז שום שתי דמויות. במקביל הוא הולך כל בוקר לים ומתרגל בערב תנועה. כדי למצוא את עצמו בטכניקות הבוטו והטוי ציי שלמד.

עם דניאלה מיכאלי (וססיליה קורנליה, כריסטינה וכל השאר) הוא עובד על מופע שיבוסס בין השאר על טקסטים מ.מאה שנים של בדידות. של גבריאל גרסיה מרקס.

שיקרצי, לסיום: אני לא רוצה להישמע פאתטי, אני בעקבות הסקרנות.

בעת צילומי הסרט. נזכר שיקרצי בהתנסות אישית. שיקרצי, בזמן השירות הצבאי, נפצעתי בתאונת דרכים. רכבתי עם חבר על אופנוע והתהפכתי. עפתי, שברתי את רגל שמאל. שנינו נפצענו בעצם הירך. עד היום, יש לי מסמר פלטינה ברגל.

אמציה עידו

חברו בסרט, היו מתעלפות עליו בערימות. קראנו לו הקדוש.

מה נשאר מחימו? יד שמאל. כטן. חזה. צוואר ושפתים. שמצליחות בקושי להגות מלה אחת לא ברורה, שחוזרת לאורך הסרט. עם האברים האלה. עופר שיקרצי משחק את חימו.

בתחילת כל יום צילומים, היה יוסי טייאר, תפאורן, חוכש את שיקרצי. מצלק אותו. וכטכניקה מיוחדת היה טומן את הגפיים הניותרות שלו. תחת המזרן.

שיקרצי על עצמו, כחימו: לא היו לי רגליים. לא היתה לי יד ולא עיניים. עמוט גוטמן, הבימאי, הראה נחימו יותר מכה שכתוב בספר. איך שיחקתי? הרעדתי את הבטן. את החזה. השתמשתי המון בפה.

חימו ידע לגרום שיאהבו אותו. היה לי חבל שבסרט לא היו פלשבקים, מלפני הפציעה. זה סיפור של אהבה בלתי אפשרית, הכאב הוא גם נפשי. לא רק פיזי. חימו, כגרעין שלו. נשאר אותו אדם, והאהבה שלו לא יכולה לבוא לידי ביטוי.

עמוט צילומי הסרט. נזכר שיקרצי בהתנסות אישית. שיקרצי, בזמן השירות הצבאי, נפצעתי בתאונת דרכים. רכבתי עם חבר על אופנוע והתהפכתי. עפתי, שברתי את רגל שמאל. שנינו נפצענו בעצם הירך. עד היום, יש לי מסמר פלטינה ברגל.